

til at gaa ind paa. Det næste Aar blev Loven igjen indbragt i Thinget, den gif sin Gang mellem Thingene, og Sagen kom til et Fællesudvalg; men det Resultat, som Flertallet af Fællesudvalget kom til, gif i det Punkt, som havde været Skilsmisepunktet første Gang, endnu videre bort fra den Stilling, jeg indtog; og Fællesudvalgets Forslag blev i Folkethinget forkastet. I den tredje Samling — jeg skal foreløbig gjøre opmærksom paa, at den ærede Rikeminister ikke indbragte Forslaget igjen; det maatte bringes frem gennem det private Initiativ, thi han havde ikke saa megen Tro paa, at han vilde kunne gaa til det, som Folkethingets Flertal ønskede, at han vilde forsøge Sagen gjennemført ved selv at indbringe det — i den tredje Samling maatte Forslaget altsaa indbringes gennem det private Initiativ, og der viste det sig ogsaa, at Ministeren var bestemt imod det. Det blev yttret igaar af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgfreds (Bille), at vi forrige Gang havde afslået eller tilbagevist disse Forslag men dette er ikke rigtigt udtrykt; vi indbragte blandt andet Præstelønningsloven — men ogsaa forskellige andre private Lovforslag, der havde haft omtrent samme Skjæbne — fordi vi endnu en Gang vilde se, om ikke Ministeren vilde give efter i det Punkt, som Alle vide er Skilsmisepunktet i denne Sag, og hvorom jeg gjentagne Gange har sagt: lader os blive enige derom; hvad Lønningsbestemmelse angaar, da skal jeg strække mig langt, og derom blive vi nok enige, det vil ingen Banffelighed have. Men dette Punkt, der er Skilsmisepunktet, har den ærede Minister ikke villet gaa ind paa i en saadan Stikfelse, at vi troede at kunne tage imod det. Den ærede Minister vil holde Præstetienden udenfor Finantsloven; det er Skilsmisepunktet: udenfor Finantsloven, altsaa udenfor Rigsdagens Indflydelse paa dens Anvendelse. Og vi se ogsaa, hvorledes den ærede Minister stadig skaber nye geistlige Embeder, omdanner andre, beskærer Lønningen for det ene Præstembede og lægger til det andet, ganske vilkaarlig, uden at Rigsdagen har nogen som helst Indflydelse derpaa. Vi kunne ikke vedtage en Lov — saaledes har det staaet hidtil, og jeg haaber, at det vil vedblive at staa saaledes i Folkethinget — som holder Præstetienden udenfor Folkethingets Indflydelse. Dette var med Hensyn til denne Sag. Jeg har indbragt dette Lovforslag gjentagne Gange, efter at den ærede Minister har opgivnet at indbringe det, og jeg har hver Gang forsøgt, hvorvidt det var muligt at faae blot en lille Finger rakt i dette Punkt fra den ærede Minister, men stedse uden Nytte, og derfor beder jeg een Gang for alle om at ophøre med den Paastand, at jeg ikke vil tage det, som jeg tidligere har villet tage; thi lad den ærede Minister sige, om han har bragt det frem, som jeg den Gang var villig til at tage. Kan han sige, at han har bragt det frem igjen,

og at jeg ikke har været villig til at tage imod det, da kunde han have Ret til at bebrejde mig Noget; men det er ikke bragt frem. Det, som jeg gif ind paa den Gang, vilde jeg staa meget forlegen overfor, om vi kunde faae det; jeg vilde betænke mig to Gange, om jeg skulde stemme imod det, men det har ikke været budt os, og den eneste Gang, det laa for, stemte den ærede Minister imod det. Man maa altsaa ikke sige, at jeg stadig modstatter mig, og at jeg ikke vil tage imod, hvad jeg en Gang har villet tage imod. Dette er, hvad jeg fandt det nødvendigt at yttre med Hensyn til, hvad jeg tidligere har udtalt om denne Sag. — Jeg skal nu ikke komme videre ind paa de andre Sager, som have staaet saa længe paa Dagsordenen, og som Ministeriet har vendt ryggen til mere og mere og stedse mere afvisende. Jeg skal give den ærede Minister, der sidst talte — han vil maaske le, naar jeg siger: den Ros, men jeg skal give ham den Indvirkning, at han søgt at gjøre Mere efter sin Betragtning i Fæstetagen, end nogen anden Minister har villet gjøre i denne Sag. Men det er mærkverdigt, om han ikke paa den anden Side har kunnet se, at han ved at stille sig paa den Maade, han gjorde, fik begge Thingene imod sig, sik, som han selv udtrykte sig, paa Hovedet fra begge Sider, og det er dog mærkverdigt, at han, naar han saaledes faar paa Hovedet fra begge Sider, ikke kan komme til at overveie, at det dog vistnok maa være urigtigt, at han stiller sig saaledes, naar alle Parter ere imod ham. Jeg beslaager nu, at den ærede Minister har vist sin Interesse paa en saadan Maade, at vi maatte tage imod det, han bød, med Uvillie og Mistænksomhed, men jeg skal indvirkne, at han har gjort Mere i denne Sag end andre Indenrigsministre. — Der er, da jeg nu har faaet Ordet, enkelte Udtalelser, som jeg maa opholde mig noget ved lige overfor flere af de ærede Talere. Jeg har udtalt, at jeg ikke vil tale om foreløbige Finantslove. Jeg skal derfor indskrænke mig til overfor det ærede Medlem for Københavns 5te Valgfreds (Bille), der mindede om, at den samme Finantsminister, hvis Ord under den grundlovgivende Rigsforsamling bleve oplæste, senere udgav en foreløbig Finantslov, at gjøre opmærksom paa, at der er Sagen af dem, som have omtalt dette, der har fremhævet, hvad jeg mener var Hovedgrunden, hvorfor man troede, at maatte lade dette glide hen. Jeg maa nemlig minde om, at dengang var Rigsdagen kun $\frac{3}{5}$ Rigsdag (Bille: Ja, og Finantsloven kun $\frac{3}{5}$ Finantslov) og Finantsloven kun $\frac{3}{5}$ Finantslov, og da være Forholdene virkelig saa ekstraordinære, at man godt kan forstaa, at Folkethinget under disse Forhold ikke troede det klogt eller rigtigt at tage alvorlig fat med Hensyn til denne Sag. Man var under disse Forhold, hvor vi stode som tilsyneladende een Rigsdag, men i Virkeligheden kun som $\frac{3}{5}$ Rigsdag, nødt til at lade